

Helmilampi

Se oli heinäkuun viimeinen päivä ja ilma oli erittäin lämmin. Juoksin pellon vieressä kulkevaa polkua. Aurinko paistoi ja kymmenet heinäsiirkat sirittivät. En yleensä juokse yksin vaan jonkun kaverini tai siskoni kanssa, tällä kertaa kukaan ei kuitenkaan päässyt. Tulin pellon reunaan josta alkoi metsä. Tuntui ihanalta päästä varjoon. Metsässä tuuli heikosti. Ruskeat pitkät hiukseni olivat poninhännällä ja heiluivat puolelta toiselle. Juoksin monen pienen sammakonpoikasen ohi. Olin seurannut niiden kasvua siitä asti kun ne olivat pikkurillini kokoisia. Nyt ne olivat jo ainakin kolme kertaa isompia. Kuulin kaikki metsän äänet selvemmin kuin ennen. Johtuu varmaan siitä että olen yksin. Yhtäkkiä pysähdyin. Olin siinä kohtaa jossa polku haarautuu. Jos käännyn oikealle pääsen kotiin, mutta jos menisin vasemmalle pääsisin pienen metsälammen luo. En ollut ikinä käynyt siellä, mutta se on kuulemma kaunis, ainakin siskoni mukaan. Olin utelias näkemään sen, ja olin yksin, joten päätin käydä katsomassa siellä pikaisesti. Lähdin kävelemään vasemmalle. Kävelin noin 200 m, ainakin luulen niin. Puut kasvoivat niin, etten nähnyt lampea ennen kuin saavuin pienelle metsäaukiolle. "Vau" henkäisin. Jenny oli oikeassa. Paikka oli kaunis. Lampi oli isompi kuin olin kuvitellut, sen reunassa kasvoi kauniita sinisiä kukkia, joiden nimeä en tiennyt. Ja koivuja, joiden oksan olivat niin pitkiä että osa melkein kosketti lammen vettä, joka kimalteli auringon valossa. Vedessä kasvoi kaisloja ja toisella puolella oli sorsia ja suloisia sorsanpoikasia. Ensi kerralla tulen tänne Jennyn kanssa mietin. Menin kyykkyyän ihan reunalle kiedoin toisen käteni jalkojeni ympärille ja läträsin toisella kädelläni kirkasta viileähköä vettä. Aurinko ei ollut vielä ehtinyt lämmittää sitä. Mitä sen jälkeen tapahtui, tapahtui niin nopeasti etten ehtinyt ymmärtää mitä tapahtui. Yhtäkkiä kuulin äänen takanani. "Moi." Yritin kääntyä ja nousta samaan aikaan ja jalkani luiskahtivat. Seuraavaksi huomasin istuvani vedessä. Vettä oli rinnuksille asti. Minulla kesti vähän aikaa tajuta mitä tapahtui. Istuin siinä ja haukoin henkeäni pohja oli ällöttävän limainen. Sen sijaan että olisin noussut seisomaan ja astunut kuivalle maalle käännyn kontalleni ja ryömin ylös vedestä. Nurmikko oli märkää ja käteni lipsuivat kun konttasin kauemmas vedestä. Näytin ja kuulostin luultavasti todella hauskalta, kun haukoin henkeäni kuin olisin tukehtumassa. Jäin makaamaan maahan sikiöasentoon. Tärisin ja sydämeni löi todella nopeasti. Sitten huomasin, että joku seisoj noin kahden metrin päässä minusta. Se oli noin vuotta nuorempi vaalea hiuksinen poika. Hänen kasvoillaan oli säikähtänyt ilme. "A-anteeksi!" Rauhoituin vähän, mutta huohotin edelleen vaimeasti. Vaaleahiuksinen poika tuli noin metrin päähän istumaan ja kysyi "oletko sinä kunnossa?" Nousin istumaan ja nyökkäsin. "Joo säikähdin vain." "Onko sinulla kylmä?" hän kysyi. "Joo" hän otti hupparin, jonka hän oli solminut vyötärölleen ja ojensi sitä minulle. "Laita tämä päällesi ja kannattaa ottaa tuo teepaita pois. Ei hätää minä en katso." otin hupparin "Kiitos! Ja ei se haittaa minulla on urheilutoppi" "okei" hän sanoi, mutta katseli järvelle. Tuntui mukavalta saada lämmin huppari päälleen. Katsoin poikaa ensi kertaa kunnolla. Hänellä oli lyhyt vaalea tukka ja suklaanuskeat silmät. Hän näytti urheilulliselta, mutta hänen kasvonsa olivat hiukan pyöreät niin kuin nuorilla pojilla. Hän käänsi kasvonsa minua kohti ja katsoimme puolisekuntia toisiamme silmiin. Sitten käänsin katseeni. "Mikä sinun nimesi on?" "Marjanne" vastasin tuijottaen edelleen maahan. "Niin kuin se karkki" Naurahdin "Mikä sinun nimesi on?" "Anton" "Niin kuin siinä kirjassa"

sanoin. "Missä kirjassa?" Anton ihmetteli "Pikku vampyyri" sanoin. "En ole tainnut lukea sitä" Hän myönsi. "Se oli lempikirjojani kun olin nuorempi" kerroin. "Ahaa" Anton nyökkäsi. "Kuinka vanha sinä muuten olet?" kysyin. "14" Anton vastasi. "Minä myös. Luulin kyllä ensin että olet 13" "Höh. Itse näytät 12 vuotiaalta" Anton naurahti. Hän sanoi sen vain kiusoitellakseen, mutta se oli totta. Minä voisin mennä pitkästä 12-vuotiaasta. Olin aika lyhyt ikäisekseni, vain 152 cm. Anton oli minua ainakin päätä pitempi. Mutta näytti nuoremmalta, kun oli. "Asutko sinä täälläpäin?" utelin. "Joo, noin kahden kilometrin päässä." hän selitti. "Minun pitää käydä kotona syömässä ja vaihtamassa vaatteet. Haluaisitko nähdä myöhemmin tänään?" ehdotin. "Joo! Kuulostaa hyvältä! Minun täytyy itsekin käydä kotona vaateita." Katsahdin hänen vaatteisiinsa. Niille oli roiskunut vettä kun tipuin. Etenkin housujenlahkeet olivat likomärät. Lähdimme kävelemään polkua pitkin, jota tulin lammelle. Juttelimme koko matkan ja nauroimme. Kun pääsimme kohtaan, jossa polku haaraantuu hänen piti lähteä sinnepäin, josta olin tullut ja minä lähdin polulle, joka kääntyy oikealle. Eli kotiin. Kävelin koko matkan ajatuksissa. Mietin Antonia ja kaunista lampea. Matka sujui todella nopeasti. Pian saavuin pihaamme. Se on aika iso ja siellä kasvaa mansikoita, vadelmia, kirsikoita ja omenia. Hain postin. Vain lehti ja joku lasku. Huomasin että pihassa oli limenvihreä pyörä. Se oli Nicon pyörä. Nico on Jennyn paras ystävä. Hän on todella mukava ja huumorintajuinen. Nicon intohimoja ovat muoti ompelu ja syöminen. Avasin oven ja astuin sisälle ja otin kengät pois. "Kuka siellä?" se oli Niko. "Minä" huusin takaisin. "Haitko postin?" se oli Jenni. Hänen oikea nimensä on Jennifer, mutta hän haluaa että häntä kutsutaan Jenniksi. "Joo. Tuli vain lehti ja joku lasku." sanoin samalla kun kävelin olohuoneeseen. Niko ja Jenni olivat katsomassa jotain sarjaa ja söivät popcornia "Aijjaa." hän sanoi. Sitten hän käänsi päätään ja katsoi minua ainoalla silmällään. "MARJANNE SINÄHÄN OLET IHAN MÄRKÄ!" hän huudahti. "Joo. Kävin rannassa ja kaaduvin veteen." myönsin. "Isotyttö kyllä sinun pitäisi jo osata huolehtia itsestäsi." Niko kiusoittelee. "Mene käymään suihkussa ja vaihda kuivat vaatteet." "Okei." Ihailen siskoani todella paljon. Hän syntyi vasen silmä sokeana. Kun hän aloitti koulun häntä kiusattiin erilaisuutensa takia. Hän kuitenkin oli rohkea ja oma itsensä ja vähitellen kiusaus loppui. Nykyään Jenni on ystävä kaikkien kanssa. Hän rakastaa simälappuja ja hänellä on niitä todella monta. Tällä hetkellä hänellä oli päässään simälappu, jossa oli vasemman silmän kohdalla harmaaruusu. Kävin ottamassa lämpimän pikaisen suihkun. Sitten kiedoin pyyhkeen päälleni ja menin vaatekaapilleni. Päätin pukea violetin kesämekkonni, jossa oli liloja kiehkuroita ja perhosia. Harjasin hiukseni. Jätin ne auki ja laitoin huivin päähän. Menin keittiöön syömään. Pöydällä oli siskonmakkarakeittoa. En oikein tykkää keitoista, mutta hain lautasen ja lapoin siihen ruokaa. Sitten muistin, että tarvitsen lusikan ja lähdin hakemaan sitä. Otin lautasen ja lusikan mukaani ja lähdin ruokailuhuoneeseen. Ruokailuhuone ja olohuone ovat samaa huonetta niin että näkee katsella telkkaria samalla kun syö. Katselin Jenniä ja Nikoa, jotka istuivat sohvalla. Niko on 17 vuotta ja n. 170 cm pitkä. Hänen hiuksensa ovat luonnostaan todella vaaleat ja ne oli ovat tällä hetkellä sekaisin. Niko on meillä todella usein ja hän on vähän niin kuin perheenjäsen. Hän ja Jenni eivät ole yhdessä vaan parhaat ystävät. Jenni on saman ikäinen kuin Niko ja 5 cm tätä pidempi. Hänen hiuksensa ovat tällä hetkellä värjätty hopeisiksi ja ovat sotkuisella nutturalla. Jenni rakastaa meikkaamista, mutta oli juuri nyt ilman meikkiä. Äidillä ja isällä oli töitä, joten olimme keskenään kotona. Me olemme lähiaikoina aika paljon kotona keskenämme, koska vanhemmillamme ollut paljon töitä. Se ei haittaa me pärjäilemme kyllä ja pian heillä on varmasti

taas aikaa meille. Kävin hakemassa puhelimeni ja tarkisti olenko saanut viestejä. En ollut. Kävin tarkistamassa facebookin ja instgrammin. Tykkäsin jonkun luokka kaverini selfiestä. Vein astiat tiskikoneeseen syötyäni. Otin kamerani, muistivihkoni ja puhelinpussini. Pistin puhelimeni pussiin ja pussin kaulaan ja menin eteiseen etsimään kenkiä. Päätin ottaa mustat nilkkaan asti ylettyvät kangaskenkäni ja solmin ne. Kävelin olohuoneeseen kengät jalassa ja ilmoitin ”Mä menen metsään ottamaan kuvia yhden kaverin kanssa.” ”Okei ota puhelin mukaan ja tulet kotiin ajoissa.” Jenni käski ”Joo. Moikka.” ”Hei hei.” Jenni ja Niko hyvästelivät. Lähdin ovesta ulos ja kävelin tietä pitkin metsää kohti. Muistin ettemme olleet sopineet mitään tapaamispaikkaa tai aikaa. Hups. Päätin kävellä samaan paikkaan, jossa erosimme ja toivoin, että löytäisin Antonin sieltä. Kun olin päässyt perille näin Antonin jo jonkin matkan päästä. Hän istuskeli polun varressa lukemassa jotain ja hänen vieressään oli polkupyörä, jonka tangosta roikkui kaksi kypärää. Hän nosti katseensa kirjasta kun olin noin 10 m päässä. ”Moi.” Anton tervehti ja hymyile söpösti. ”Moi.” vastasin ja hymyilin. ”Mitä sinä luet?” kysyin ”Soturikissoja.” Anton vastasi ”Minäkin olen lukenut sitä sarjaa. Monesko kirja?” kysyin ”Ensimmäinen, aloitin sen vasta vähän aikaa sitten.” ”Sinä olet nopea lukemaan” kehuin. ”Mmm” hän laittoi kirjan shortsiansa reisitaskuun. ”Mitä sinä haluaisit tehdä?” Anton kysyi ja nosti pyörän maasta. ”No, me voisimme mennä jonnekin ja jutella vai onko sinulla jotain parempaa ehdotusta?” kysyin. ”No minä tiedän yhden tosi kauniin paikan. Istu tarakalle.” Anton ehdotti ja ojensi minulle toisen kypäristä, jotka olivat roikkuneet pyörän tangossa. Pistin kypärän päähäni ja istuin hänen taakseen tarakalle. Kiedoin käteni hänen vyötärönsä ympärille. Anton potkaisu maasta alku vauhdit ja rupesi polkemaan sinne suuntaan, josta hän oli tullut. Tuntui aluksi oudolta olla näin lähellä Antonia, mutta rentouduin pian. Sillä hetkellä olin todella onnellinen ja nautin siitä, kun tuuli tarttui hiuksiini. Nauroin ääneen. ”Mitä nyt?” Anton kysyi. Hän kuulusti hieman hengästyneeltä. Ei mikään ihme, tie ei ollut niin hyvä ja minä istuin tarakalla. Lisäksi olimme menossa loivaa ylämäkeä. ”Ei mitään. Minä vain olen niin onnellinen juuri nyt” kerroin iloisesti. Hänkin nauroi. Vähän sen jälkeen pysähdyimme ”Vielä tuo ylämäki ylös ja olemme perillä.” Anton selitti. Lähdin kävelemään ylämäkeä ja Anton talutti pyöräänsä. Emme puhuneet, kun kävelimme ylämäkeä. Kun olimme päässeet ylös, Anton jätti pyörän makaamaan maahan. Siitä oli ilmeisesti jalka rikki. Laitoimme kypärät pyörän viereen. Mäen päällä oli hienoa. Siellä kasvoi jonkin verran havupuita. Sieltä näki koko naapuruston, meidänkin kodin. Lähellä reunaa oli penkki ja vähän kauempana siitä nuotiopaikka. Menimme istumaan penkille ja juttelimme vähän kaikesta. Näytin hänelle myös missä meidän talo on. Jossain vaiheessa pyysin häntä kertomaan perheestään ja elämästään. Hänellä on kuulemma kaksi sisarusta: Markus 24 vuotta ja Janica 16 vuotta. Hän ei ole tavannut isäänsä ikinä. Antonilla ja hänen sisaruksillaan on sama isä, Eetu, mutta tämä erosi hänen äitinsä Kreetan kanssa, kun tämä odotti Antonia. Sisarusten mukaan isä oli ollut väkivaltainen ja ihan hyvä ettei Anton tuntenut tätä. Antonin äiti oli masentunut, kun hän oli 9 vuotta ja heidän perheellään oli todella rankkaa, kun äiti ei pystynyt huolehtimaan heistä. Antonin veli oli hankkinut työn ja osti asunnon 2 vuotta sitten. Nykyään Anton asuu Janican, Markuksen ja Markuksen tyttöystävän Camillan eli Camin kanssa täällä. Heillä on myös saksanpaimenkoira Emppu. He tapaavat myös välillä äitiään. Antonia oli koulukiusattu täällä ja hän päätti aloittaa kotiopetuksen. Heidän naapurissaan asuu vanha-Mette. Hän on eläkkeelle jäänyt opettaja, jolla on paljon vapaa-aikaa ja opettaa Antonia mielellään. Kuuntelin tarkasti Antonin tarina. Kun hän oli

lopettanut, kerroin omasta elämästäni. Siskostani, vanhemmistani: Janista ja Miretestä, Nikosta ja kissastamme. Sen nimi on Masa. Olimme mäellä monta tuntia juttelemassa. Jossain vaiheessa Anton valitti nälkää ja ehdotti, että menisimme heille syömään ja minä suostuin. Pistimme kypärät päähän uudestaan ja kävelimme pyörän kanssa mäen juureen ja lähdimme polkemaan sieltä. Tai no Anton polki ja minä istuin. Mäen luota oli noin 4 ja puoli kilometriä heidän talolleen. Pääsimme perille aika nopeasti. Samalla tiellä oli heidän talonsa lisäksi kaksi muuta taloa. ”Tuolla asuu vanha-Mette ja Aimo” Anton selitti ja osoitti taloa, joka oli vastapäätä heidän omaansa. ”Ketkä tuolla sitten asuvat?” kysyin ja osoitin taloa heidän vieressään. ”Niemiset. Inka, Karri ja niiden kaksi pookaa: Samu 10 vuotta ja Joonas 12 vuotta.” ”He ovat todella mukavia. Me käymme välillä teltailemassa ja viime keväänä kävimme vaeltamassa Lapissa” Anton jatkoi. Hänellä vaikutti olevan todella mukavia naapureita. Pysähdyimme heidän pihaansa. Talosta ja pihasta tuli mieleen mummula. Talo oli keltainen puutalo, jonka maali oli rapistunut vähän ja talo näytti aika vanhalta. Heidän pihassaan oli trampoliini ja jonkin verran puita. Nousin tarakalta ja Anton vei pyörän telineeseen. Kävelimme sisälle taloon. Katselin ympärilleni. Sisällä oli vähän sotkuista ja paljon tavaraa, mutta todella kodikasta. ”Teillä on hieno koti” kehuin. ”Kiitos! Täällä on vähän sotkuista, toivottavasti se ei haittaa.” ”Minusta täällä on todella kivan näköistä” totesin. ”Kiitos” Anton sanoi uudestaan. Kävelimme keittiöön. Siellä seisoi pitkä nuori nainen selkä meitä päin tekemässä ruokaa. ”Moi Cam.” Cam kääntyi meitä kohti. Hänellä oli kirkkaanpunaiset pitkät hiukset. Hänellä oli nenässä lävistys ja todella kauniit kasvot, mutta hiukan pelottavat keltavihreät silmät. Ne muistuttivat kissan silmiä. ”Moi Anton!” hän tervehti. Sitten hän huomasi minut. ”Kukas sinä olet?” hän kysyi ja tutki minua katseellaan. ”Moi minä olen Marjanne. Asun tässä lähellä” esittelin itseni ujosti. ”Tapasin hänet tänään Helmilammella.” Helmilampi. Se oli siis lammen nimi, jolla tapasimme. ”Ahaa” Cam sanoi. ”Haluaisitteko jotain syötävää? Makaronilaatikko on ihan kohta valmista” hän jatkoi samalla kun vei salaatin pöytään. ”Kiitos!” Anton kiitti. ”Tule näytän sinulle meidän taloa!” Anton huikkasi ja veti minut perässään ulos keittiöstä. Ensin hän esitteli olohuoneen. Siellä oli ainakin: kaksi beigeä sohvia, yksi saman värinen nojatuoli, tv ja pari kirjahyllyä. Sitten hän esitteli työhuoneen. Se oli aika tylsä: valkoiset seinät, lipasto, työpöytä ja työtuoli, jossa istui nuori mies. Oletin hänen olevan Markus. Hänellä oli tumman ruskeat hiukset ja hän oli vähän pitempi kuin Cam. Hänellä oli ystävälliset vihreät silmät ja hän hymyili minulle. ”Mikäs sinun nimesi on?” ”Marjanne” vastasin. ”Hei Marjanne! Minä olen Markus. Tervetuloa!” ”Kiitos!” sanoin pirteästi ja hymyilin. Anton selitti hänellekin kuinka olimme tavanneet tänä aamuna. Jatkoimme yläkertaan, jossa oli Camin ja Markuksen, Antonin ja Janican huoneet. Tapasin myös Janican. Hän oli kaunis ja vähän minua vähän pidempi. Hänellä oli samanlaiset suklaan ruskeat silmät kuin Antonilla. Hänellä oli silkkiset vaalean ruskeat rinnuksille asti ylettyvät hiukset. Anton esitteli meidät toisillemme ja rupattelimme Janican kanssa jonkin aikaa. Sitten menimme Antonin huoneeseen. Se oli siistimpi kuin muu asunto. Epäilen että hän oli siivonnut juuri ennen, kun kävi hakemassa minut. Huomasin että Antonin huoneessa oli kitara ja kysyin ”Soitatko sinä kitaraa?” ”Joo. Markus opetti. Soitatko sinä jotain?” ”Poikkihuilua. Lisäksi minä laulan” kerroin ylpeänä. ”Kiva! Janicakin laulaa, mutta minä en osaa” hän naurahti. Sitten alakerrasta kuului huuto ”SYÖMÄÄN!” ”Tule mennään syömään” Anton sanoi ja lähti keittiötä kohti.

Kaksi kuukautta myöhemmin

Olin tuntenut Antonin silloin kaksi kuukautta ja olimme tavanneet melkein joka päivä sinä aikana. Kun söin heidän luonaan ensimmäisen kerran minulle selvisi että he ovat vegetaristeja eivätkä syö ollenkaan lihaa. Ensin olin hiukan yllättynyt. En ollut tavannut sitä ennen yhtään vegetaristia, mutta totuin siihen nopeasti. Perheeni oli iloinen, että olin saanut ystävän, joka asuu lähellä ja meidän perheemme tulivat hyvin toimeen. Kävimme usein lenkillä heidän koiransa Empun kanssa ja yksi päivä Antonin perhe, minä, Niko ja Jenni kävimme teltailemassa. Kaikki meni todella hyvin paitsi että Niko ei ollut varautunut viileään iltaan ja valitti kylmää. Kun minulla alkoi koulu elokuussa teimme välillä läksyjä yhdessä. Meistä tuli erottamattomat ystävät. Hänen kanssaan oli niin helppo olla. En tiedä miten se tapahtui mutta jossain vaiheessa huomasin, että olin rakastunut Antoniin. Ja kaksi kuukautta sen jälkeen kun olimme tavanneet päätin että nyt oli aika kertoa tunteistani. Istuimme penkillä, joka oli mäen päällä. Muistelin ensimmäistä kertaa kun kävimme siellä. Oli jo myöhä ja katselimme auringon laskua. Minua oli alkanut palella ja Anton huomasi sen ja kysyi. "Haluatko tulla syliin?" "Joo." Menin hänen syliinsä istumaan ja nojasin päätäni hänen olkapäähänsä. Voisi kuvitella, että me olimme yhdessä. Hassua ettei kumpikaan meistä ollut vielä uskaltanut kertoa tunteistaan. "Marjanne" hän aloitti "Mmm no?" kysyin. "Minun pitää kertoa jotain..." "Minunkin pitää kertoa jotain" keskeytin hänet. "Anteeksi keskeytin sinut" pahoittelin nolona. "Ei se mitään sinä voit kertoa ensin" hän sanoi rauhallisena. "Anton..." minä aloitin "Minun on pitänyt kertoa tämä jo jonkin aikaa...minä...rakastan sinua" nyt se on sanottu! Tuntui hyvältä saada se vihdoinkin sanottua. "Minäkin rakastan sinua" hän sanoi. Tuntui ihanalta kuulla nuo sanat hänen suustaan. Sitten me halasimme. Se ei ollut sen ihmeellisempi kuin meidän edelliset halimme, mutta ei se haitannut. Anton rakasti minua. Jonkin aikaa sen jälkeen sain tietää jotain kauheaa. Antonin perheen piti lähteä. Markus sai töitä jostain toisesta kaupungista ja he muuttaisivat viikon päästä. Olin todella murtunut, mutta Anton lupasi että he kävisivät usein täällä katsomassa meitä ja me voisimme käydä heillä. Jotain vielä kamalampaa tapahtui pari päivää ennen heidän muuttoaan. Olin silloin yksin kotona kun ovementa taakse ilmestyi tyttö. Se oli Vilinä. Antonin tyttöystävä. Hän oli ollut poissa koko kesän. Kun hän tuli takaisin hän kuuli, että Anton oli minun kanssani. Kun avasin hänelle oven hän, käveli sisään ja siirsi "Tiedätkö sinä kuka minä olen?!?" olin ihmeissäni. "Tuota pitäisikö minun?" kysyin. "MINÄ OLEN VILINÄ, ANTONIN TYTTÖYSTÄVÄ!" Vilinä huusi "ÄLÄ ENÄÄ IKINÄ PUHU ANTONILLE! HÄN ON MINUN YMMÄRRÄTKÖ?!" olin todella häkeltynyt. Vilinä käveli ulos ovesta ja pauskasi sen kiinni. Hyvä ettei mennyt rikki. Vilinän sanat pyörivät päässäni ja aloin vihdoinkin tajuta. Anton ei rakasta minua. Vajosin polvilleni eteiseen. Silmäni sumenivat ja nielin itkua. En ollut ikinä voinut niin pahoin. "Minun täytyy puhua hänen kanssaan!" sanoin itselleni. Otin ensimmäiset kengät jotka löysin. Otin pyörän ja lähdin polkemaan. En ollut varmasti ikinä polkenut niin kovaa. Tunsin veren maun suussa ja kurkkua poltti. Saavuin tielle jossa heidän talonsa on. Meni heidän pihaansa jätin pyörän maahan ja menin ovelle. Kun olin tarttumassa kahvaan joku avasi oven. Vilinä. Hän oli juuri lähdössä. "Mitä sinä teet." hän oli niin vihainen että häidin tuskin pystyi puhumaan. Purskahdin itkuun. Miksi tämä tapahtuu me olimme niin onnellisia. "SENKIN TYPERYS! Hän kohotti kätensä lyödäkseen minua. Juuri silloin Anton tuli ulos. "Vilinä mitä sinä teet!?" hän huudahti kauhuissaan. Vilinä katsoi häntä. Hänen poskelleen valui kyynel ja hän juoksi pois. Se oli viimeinen kerta kun

näin hänet. "Anton...miksi" itkin niin etten pystynyt puhumaan. "Anteeksi. Minä...minä aion jättää hänet kun hän tulee takaisin. Minun olisi pitänyt kertoa sinulle" käännyin läheäkseni. Anton otti kädestäni kiinni. Käännyin häntä kohti ja hän suuteli minua. Olin todella hämmentynyt ja pysähdyin. "Marjanne. Tule Helmilammelle kuudelta niin jutellaan. Me lähdemme huomenna. Haluan selvittää tämän!" Käännyin lähteäkseni, mutta hän ei irrotanut ranteestani. "Marjanne tule Helmilammelle. Pyydän." Sitten hän irrotti. Juoksin pyörälleni ja poljin. Poljin ilman määränpäättä ajattelin vain "Haluan pois täältä". Jossain vaiheessa aion ylittää tien. Olin niin sekaisin, etten nähnyt autoa. Hetken ajan tunsin musertavaa kipua sitten kaikki sumeni. Seraavan kerran heräsin sairaalassa. Koko perheeni oli siellä ja tulivat iloisiksi kun heräsin. Olin ollut kauan unessa. Melkein vuorokauden. Anton oli lähtenyt. Sen jälkeen minulla on aina ollut tyhjä olo. Jatkoin elämääni, mutta olin sen jälkeen vaitonaisempi. Hän vei mukanaan palan sydämestäni. Kun pääsin sairaalasta kävin normaalisti koulua ja olin ystäväni kanssa ja seurustelin yhden pojan kanssa hetken. Mutten ikinä ollut täysin onnellinen.

Seitsemän kuukautta myöhemmin

Nyt siitä on seitsemän kuukautta kun näin Anttonin viimeksi. Täytin kuukausi sitten 15 vuotta. Olen käynyt usein Helmilammella ja toivonut, että joku päivä hän ilmestyy sinne. Olen siellä. Istun lammen reunalla ja tökin jäitä rikki tikulla. Tulin tänne jo pari tuntia sitten. Minun pitäisi ehkä lähteä jo kotiin, mutta jokin saa minut jäämään. Yhtäkkiä kuulen jonkun äänen takanani. Käännyin hitaasti ja nousen seisomaa. Katson hahmoa joka seisoo vähän matkan päässä itsestäni. Kyynel vierii poskelleni. "Ei voi olla totta!" kuiskaan itsekseni ja läimäytän käteni suun eteen. Kuinka usein olenkaan uneksunut tästä. Minä niin ikävoin noita silmiä. "Anton?" kysyn tukahtuneesti. "Tule tänne!" Hän naurahtaa. Juoksen hänen syliinsä ja me suutelemme.

LOPPU